

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an . . . . . 180 Lei
Pe jumătate . . . . . 90 Lei
În America pe an 2 dolari.

iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Blaj, Jud. Târnava-mică
Director: ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Un glas bătrânesc

In legătură cu jalea de 20 de zile a tineretului universitar, pentru studenții întemnițați de când cu turburările

Dumbrăveni, Dumineca 1 după Botez.

Primum la redacție șirele următoare, căroră, fiindcă ne vin din partea unui foarte inimos și respectat protopop român, le facem loc aici:

Știrile săptămânii din „Unirea Poporului” nu sunt ca alte știri, din alte gazete. Atâtea fapte urâte cetim în gazetele noastre românești și după cetirea lor rămânem deprimați, zdrobiți. Furturi făcute de domni, nu de găinari, destrăbălări, case stricate, copii cari își omoară părinții și gineri pe socrii, și altele.

Dacă le cetim acestea în alte gazete, cum sunt scrise ele, desnădăjduim de viitorul neamului acestuia, care e și al nostru, căci nu primim nici o mângâiere, nu li-se face nici un comentariu, — nici o talmăcire.

În U. P. nu e așa. Acolo încă cetim de bărbați spurcați cari își înșală femeile, de femei nerușinate — cari n'au Dumnezeu, de omoruri, dar acolo de obicei, la sfârșit urmează și o învățătură morală — o mângâiere pentru creștini — din care noi scoatem, ca să nu facem și noi așa!

Noi cetim ce fac alții — să ne îngrozim, să ne ferim, să nu facem noi! Și e bine așa, e de tot bine.

A adus însă U. P. în numărul 2—1928 între știrile săptămânii — o știre, fără nici un adaus din partea redacției creștine a acelei foi.

Acest adaus — (mângâiere) îl fac eu.

Știrea e aceasta: „*Jale de 20 de zile*. După ce consiliul de războiu dela București a judecat pe cei 11 studenți la temniță, ceilalți studenți au mers la minister și au cerut eliberarea celorlalți studenți. Ministerul i-a și eliberat, până la judecată. În schimb studenții, în semn de jale, au hotărât că vor ținea jale 20 de zile. Asta însă, că vreme de 20 de zile nici un student nu va lua parte la nici un fel de petrecere cu joc⁽¹⁾).

Dumnezeule! am înlemnit când am eștit aceasta. Adecă, generația, — neamul oamenilor învățați ce vine, floarea țării românești, tinerimea universitară a

scumpei noastre Românie mari; — dacă au văzut suferința colegilor lor, și-au impus ca pocăință — o suferință, și ei — loruși — o jale, — că nu joacă 20 de zile.

Nimenea nu li-a impus-o, ci ei de ei, din iubire față de scumpii lor colegi cari sufăr și ei.

Ei, cei liberi zic așa celor destinați temniții: „Noi vă iubim pe voi, că doară sunteți suflet din sufletul nostru — colegii noștrii iubiți. Da, noi vă iubim, și ca să vă arătăm că atunci când aveți voi de suferit, ne punem și noi pe suferință, ca să vedeți că nu numai voi, ci și noi suferim „noi nu mai jucăm 20 de zile“. — Noi, 20 de zile, pentru voi, pentru suferința voastră nu mai prindem în brațele noastre în joc, trupuri de femei cu haine scurte până din sus de genunchi.

Vedeți iubiți colegi, câtă abnegație, câtă jertfă, aducem pentru voi!! — Voi o înțelegeți că sunteți ca și noi... „20 de zile nu jucăm!“

Dumnezeule mare! dar cum ne lași să ne cufundăm așa de amar! Ori ți-ai uitat de noi cu totul — fiindcă — ne-am uitat și noi de Tine!?

Dragi studenți! Voi nu sunteți creștini. Această manifestație de jale, pe noi generația bătrână creștinească ne face să ne acoperim fața cu amândouă mâinile și să plângem.

Cel ce scrie acestea rânduri e un preot bătrân trăit în alte lumi — care nu pricepe și nu vede absolut nici-o jale în faptul că 20 de zile nu jucați.

Să spun și eu o abnegație, o manifestație de durere — de jale, din timpul războiului. — O scriu aci:

Fiul unei văduve preotese unite, era pe câmpul de luptă.

Mama, de când și-a văzut fiul pornit pe câmpul de luptă, n-a mai durmit nici cu capul pe perină și nici în pat, ci jos pe pământ în casă fără padiment, punându-și șorțul căpătâiu căci spunea ea:

— Dacă fiul meu doarme pe zăpadă, eu, *mama lui*, cum să dorm în pat și pe perină?! Apoi se ruga și își umezia

cu lacrimi căpătâiul. Aceasta era o jale pentru cel iubit! — Aceasta jale o înțeleg și eu, cel ce cu lacrimi în ochi scriu acestea.

Iubită și o, scumpă tinerime! Tu nu jalești pe colegii Tăi — căci nu joci 20 de zile. Tu-i batjocorești și nu înțelegi de fel pe Hristos.

O, iubită tinerime încreștinează-te!!

Iar D.Ta, Die Redactor, explică tot deauna lucrurile celea jalnice. Vezi acum n-ai făcut-o aceasta! — Mângâie-ne cu ceva, când mai scrii lucruri așa de jalnice ca și aceasta, — de cari sunt destule pe la noi.

Vezi, ai fi putut scrie în cazul acesta cam așa: Nu vă înspăimântați oameni buni că doară studenții is tineri, dar totuș sunt creștini nu numai la părere, și Dumnezeuul părinților noștrii îi va lumina, ca se vadă, că nu e nici o manifestație în abținerea dela joc 20 de zile. Trăim o vreme de încercare grea. Ne-am ridicat, unde nu visam și am uitat pe Cel ce ne-a ridicat.

Dar rugăciunile părinților și strămoșilor cari dorm sub glia pământului liber al României mari — va străbate ceriurile și marele Dumnezeu nu ne va lasa să rătăcim până în sfârșit, ci pe oarecare cale acest Dumnezeu, va mai trimite odată pe Hristos în lumeanoastră, nu cu trupul... dar îl va trimite în inimi, în inimile oamenilor tineri pe cari îi va face să înțeleagă că 20 de zile de nejoc e prea puțină manifestație de jale pentru scumpii lor prietini cari sufer. Mai bine nici o jale. De-o mie de ori mai bine nimic...!

GEORGE SIMU,
protopop

P. S. Adusu-mi-am aminte, că acei studenți, cari au luat asupra lor o sarcină, pe care scriitorul acestor șire nu a aprobat-o, ar putea spune: — Tu ce ai fi făcut în locul nostru preoate bătrân? Le răspund:

— Dacă în ziua următoare după aducearea sentinței asupra colegilor mei s'ar fi ținut (la cererea tinerimei) sfinte liturghii la toate bisericile creștine din București, — s'ar fi tras clopotele la una și aceeași oră la toate acelea biserică, și toți colegii cuprinși de jale ar fi cercetat acelea biserică, plecând genunchele lor în fața sfințelor altare și rugându-se pentru învingerea ideii care-i călăuzeste, — atunci întreaga lume a lumii creștine s'ar fi cutremurat de un sfânt fior, care ar fi străbătut dela o margine a țării până la cealaltă margine și de pe buzele fiecăruia creștin ar fi smuls cuvintele: „Tinerimea noastră are dreptate — cu ea este inima... sufletul nostru“.

Acelaș.

¹⁾ Subliniez — eu.

Grăunțe sufletești

Pocăința este o taină a legii celei nouă

Fără pocăință nu este întoarcere la Dumnezeu. Aceasta a spus-o foarte clar Mântuitorul: »de nu vă veți pocăi, toți așa veți peri« (Luca 13, 5). Iar într'altă parte a evangheliei sfântului Luca găsim următoarele: »Vai vouă bogaților, pentru că vă luați mângâierea voastră. Vai vouă ceice sunteți acum sătui, că veți flămânzi. Vai vouă ceice râdeți acum, că veți plânge și vă veți tângui« (6, 24—25). Așadar bogății, cari trăiesc bine în lumea aceasta, vor avea să dea seamă în lumea cealaltă de faptele lor, și tot asemenea și ceice-și petrec numai, aici pe pământ și nici prin gând nu le trece să se pocăiască.

Iar fiindcă noi pământenii, chiar și celce am dori să trăim după poruncile Domnului și ceice bucuos facem pocăință, n'am fi siguri că oare primită este pocăința noastră înaintea lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos s'a îngrijit, să fim siguri despre pocăința noastră și despre iertarea păcatelor noastre și a pedepsei de veci, întemeind sacramentul sau sfânta taină a pocăinței.

După ce s'a sculat adecă din morți și s'a arătat sfinților săi apostoli, le-a zis: »Precum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu vă trimit pe voi. Și aceasta zicând, a suflat și le-a zis lor: »luați Spirit Sfânt, cărora veți ierta păcatele, se vor ierta lor; și cărora le veți ținea, vor fi ținute«.

Așadar Domnul nostru Isus Hristos a suflat către sfinții săi apostoli și le-a

spus că această suflare este puterea Spiritului Sfânt. Având această putere, sfinții apostoli vor putea ierta păcatele oamenilor, ori vor putea să nu le ierte. Cum se poate aceasta? Așa că oamenii sau mai bine zis credincioșii își vor descoperi păcatele sfinților apostoli. Apostolii vor vedea apoi, dacă acești credincioși au inima înfrântă și voința de a se pocăi. Dacă au aceste însușiri, ei vor putea să le ierte păcatele, dacă însă nu o au, atunci nu-i vor deslega de păcate. Așadar aici sunt două lucrări, una din partea păcătosului care se pocăiește și-și recunoaște păcatele făcute, și alta din partea apostolului sau a urmașului lui, care-i spune, că, în urma puterii primite dela Dumnezeu, îi iartă păcatele făcute și prin urmare și pedepsele veșnice din lumea cealaltă.

De altă parte mai putem deduce din aceste cuvinte și porunca Domnului, de a ne mărturisi păcatele, întrucât dorim să ni-se ierte. Căci dacă el a dat puterea aceasta mare apostolilor și urmașilor lor, a presupus că credincioșii își vor și spune și mărturisi păcatele lor apostolilor, căci altfel n'ar avea de unde judeca, pe care să lege ori să deslege de păcate. Puterea aceasta n'a putut-o da numai celor doi sprezece apostoli, ca apoi cu moartea lor să se stingă și să apună, ci și urmașilor lor. de aceea a zis: »precum m'a trimis pe mine Tatăl, și eu vă trimit pe voi«.

Oă creștinii cei vechi își și mărturiseau păcatele înaintea apostolilor, se vede din Faptele Apostolilor, unde la cap 19, stih 18 ni-se spune: »Și mulți din ceice crezuse veniau, mărturisindu-și și vestind faptele sale«. Sfântul Clemente, învățacelul sfântului Petru, zice într'o scrisoare a sa către Corinteni: »Celce are grijă de sufletul său, să nu rosească a-și mărturisi păcatele sale preotului, pentru că să primească dela el sfințirea«. Iară în veacul al doilea un mare învățat al bisericii, Tertullian, îi sfădește pe ceice nu voiesc să se mărturisească, zicând: »Mai mulți inși

se feresc de a-și mărturisi păcatele, fiindcă se îngrijesc mai mult de cinstea decât de mântuirea lor. Ce e mai bine: a fi judecat, ascunzându-vă ceea ce aveți pe inimă, ori a vă ferici, mărturisindu-vă păcatele?«

Pocăitii spun, că mărturisirea păcatelor este o născocire a preoților. Facă bine însă și ne arete, care preot a iscodit-o și când? Că e ușor să arunci o vorbă de clacă, dar e mai greu să o dovedești. Care a fost papa, episcopul sau preotul acela, care a introdus această tortură pe seama preoților? Căci tortură și grea încercare este mărturisirea pentru preoți. Să stai tu în scaunul mărturisirii ore întregi, și să fi silit a asculta toate bălăcăriile pe cari le fac unii oameni, și apoi să mai fi silit să le ții toate acestea și în taină, și să nu le descoperi nici celui mai bun prietin al tău, nu este lucru tocmai plăcut. Să fie siguri pocăitii, că dacă preoții ar ști, că această sarcină grea le-a pus-o pe cap vre-un preot oarecare, l-ar blăstăma din toată inima și îndată s'ar scăpa de această sarcină grea și de multe ori chiar primejdioasă,

Cari sunt însă condițiile pe cari trebuie să le împlinescă păcătosul, dacă vrea să dobândească iertarea păcatelor sale? Când a vindecat Isus pe slăbănog i-a zis: »scoală, ia-ți patul tău și mergi în casa ta«. (Matei, 9, 6.) — Și păcatul este o slăbire a sufletului, de aceea când preotul ne iartă păcatele, ne dă un canon, precum i-a dat și Hristos slăbănogului canonul de a-și purta patul. Când l-a vindecat pe leprosul, i-a zis: »mergi de te arată preotului« (Matei 8, 4). — Și păcatul este o lepră a sufletului, și precum nimenea dintre cei leproși nu se putea arăta între oameni, până nu-l declara curat preotul, așa nici păcătoșii nu sunt curățiți de lepra sufletului, până nu merg la preotul, care-i desleagă de păcate. Când a iertat-o Domnul pe Magdalena, i-a zis: »iartăți-se păcatele tale« (Luca 7, 48). Așa li-se întâmplă și păcătoșilor, dacă le pare rău din inimă de păcatele lor și dacă se aruncă

Foița „UNIRII POPORULUI“.

De când n'au țiganii holdă.

Sfat ținură odat' țiganii,
Ce să facă, cum să dreagă,
Cu și ei, ca toți Românii,
Cu bucate să s'aleagă.
Să nu mai umble'n cerșite,
Doar aceea-i cu rușine,
Nu numai pe orbi, pe chilavi,
Dar pe'n treaga țigănie.
Și la sfatul lui Ciurilă,
Dau toți câte zece zloți
Să cumpere grape, pluguri,
Și sămânță pentru toți.
Cal doar aro tot țiganul,
Grâu este de cumpărat,
Și când toate au fost gata,
Se apucă măi Române
Cu toții de sămănat.

Sămănau ei nu-i de vorbă
Sămănau vre'o opt pogoane,
Și când Cula zice una,
Sare Rupî mai cu toane:
— Măi tu cap de ciocărlie
Tu să stai așa de o parte,
Căci nu ști economie,
Cum se cere dela carte.
Tu nu vezi măi țigănie,

O' aici trebe mîntă mare,
Nu ca tîni că toată ziua,
Bași la funduri de căldare.
— Dar tu ce ști cioromină,
Ști să prinzi boii la jug,
Să umbli singur cu caru,
Și să mergi colea la plug?
— Io știu măi, că'n cătănie
Am fost Domnu aghiotaș,
Io știu lucru după lege,
Cum se cere'n lăcrămant.

Tot așa cu hărmălaie
Ba cu sfezi, cu tura vura,
Isprăviră și cioroii,
Intr'o vreme arătura.

Trece toamna vine vara,
Grăul crește des și mare,
Și-și ziceau cioroii veseli,
Acum ne trebe hămbare.
Ba ne trebe și mașină
Ști de-ahaia de'nblătit
Care umblă cu benzină
Ca a popii hăl unit.

Ba altu mai necălit,
Spune: Vezi măi puiu cioară,
Tu de moară n'ai gândit
Hai s'o cumpărăm și ahaia,
Și so punem colo'n sat,
Ca să vindă și Românii,

La noi cu de măcinat.
— Tot așa sfătuiau bieșii,
Stănd turoește în cărare,
Și se minunau de holdă
Cum crescuse — atât de mare
Când un vînt ușor adie,
Și cum era holda mare
Mi-o îndoaie valuri-valuri,
Cu spicele spre cărare,
— Auleo! Strigă atunci Cula,
Săriți măi că uite holda,
Vrea să fugă bat-o norii,
Iute, iute, bate-ți doba.
Să s'adune mic și mare,
Să o opăcim, căci altcum
Dă fuga pe hăi cărare
Și își tot cată de drum.
Și atunci ce-am făcut Rupico,
Suntem de răs la Români,
O'am avut odată holdă
Și n'am fost de ea stăpâni

— Și pîn faci așa'nodată,
Holda cât a fost de mare,
Cu coasă și eu topoardă,
La pământ a fost culcată.
— După ce o isprăviră,
Țin cu toții un sfat mare,
Ce să facă cu mașina
Și cu cele cincii hambare?
Și cu moara ce-o pusăser',
Pe rău în mijloc de sat,

la picioarele preotului, căci și ei aud acel: »te iert și te desleg de toate păcatele tale«, și merg deplin fericiți acasă.

Ce minunată este prin urmare taina aceasta! Nu trebuie să călătorești până la Ierusalim ori până la Roma, ca să dobândești iertarea păcatelor tale. E de ajuns să mergi în satul tău, la locțiitorul lui Dumnezeu, și să-i mărturisești din toată inima păcatele tale, și ești scăpat de ele cu siguranță. Inchipuți-vă, cât trebuie să se obosească un rob într'o temniță, până ce isbutește să fugă: cât trebuie să lucre la gaura aceea în părete, cât să se obosească, cât să se teamă, până când se vede ieșit la lumina zilei. Pe când noi, robiții diavolului, ne scăpăm din temnița păcatului în câteva minute, nu cu ciocane ori pile, nici prin muncă istovitoare de zeci de zile, nici frica nu ne mănca și nu ne amenință. Un singur cuvânt, o singură lacrimă ne slobozește de păcate și ne împreună cu Hristos. Ce nepăsător, ce nebun chiar este deci omul care nici mijlocul acesta simplu nu-l întrebuințează pentru scăparea de neînliniște a sufletului său!

Iuliu Maior.

Și la noi în țară se fabrică vagoane

Până acum la noi în țară nu se fabricau vagoane, ci toate vagoanele erau aduse din străinătate. Azi însă la fabricile „Astra” din Arad se fabrică tot felul de vagoane. Încă în Iulie 1927 Direcțiunea căilor ferate a încheiat contract cu fabrica „Astra” din Arad, pentru fabricarea alor 26 vagoane de călători și 300 vagrane de marfă. În vreme de 4 luni întreaga comandă a fost implinită și vagoanele s'au ș dat în folosință. La luarea în sea a vagoanelor au luat parte toți oamenii sus puși ai țării și slujbașii înalți dela căile ferate.

Cu acest prilej s'a putut vedea, că lipsurile dela noi din țară, se pot implini fără să mai cerem sprijinul străinilor și fără să aducem marfă din străinătate.

Ungurii se înarmează pe subt ascuns

— Vagoanele cu mitraliere din gara dela Sanct-Gothard —

În ziua de 1 Ianuarie, la stația din Sanct-Gothard, care se află în granița dintre Austria și Ungaria, vameșii austrieci au dat peste mai multe vagoane de marfă, sosite din Italia, pe care scria, că sunt încărcate cu părți de mașini pentru Polonia. Impiegatul care făcea controla, voia să vadă el însuși ce fel de mașini ascund celea 519 lazi bine ferecate, câte cuprindeau vagoanele italiene? A desfăcut deci o ladă dintre celea multe și când colo, nu erau părți de mașini, cum spunea foaia de drum, ci *mitraliere!*

Lăzile mincinoase veniau din orașul italian Verona și aveau să meargă, peste Ungaria, la Slovensko Nove în Polonia.

Impiegatul austriac, bănuind că trebuie să fie vre-o înșelăciune sau vre-o contrabandă la mijloc, a cerut dela unguri, ca vagoanele cu marfa de contrabandă să plece înapoi în Austria, până să va lămuri, că cine trimite arme în Polonia și cu ce dreptăți?

Dar impiegații unguri odată cu capul nu s'au învoit ca vagoanele apucate odată pe pământul lor, să mai plece înapoi. Austriecii au plecat atunci acasă, să facă raport la mai marii lor.

În vremea asta și ungurii au trimis înștiințări la Budapesta despre vagoanele cu mitraliere și de acolo a sosit numai

decât ordin, că celea 591 de lazi cu mitraliere, fiindcă n'au hârtii în regulă, să fie confiscate, adică luate în stăpânire de granițerii maghiari.

Până aici întâmplarea din stația dela Sanct Gothard. Însă lucrurile nu s'au oprit la atâta ci s'au învăluit mai departe și s'au încurcat prost de tot.

Polonii nu recunosc mitralierele dela Sanct Gothard

Telegramele au vestit în toate părțile contrabanda dela granița ungurească și îndată s'a făcut vâlvă mare în toată Europa. S'a întrebat numai decât în Polonia, dacă de acolo s'au cerut mitralierele dela Verona? Și Polonii au răspuns, că ei n'au cerut de curând și nici nu știu nimic de mitralierele trimise de Italiani.!

La această declarație au sărit ca de mușcate șarpe gazetele cehoslovace din Praga și au strigat:

— Mitralierele trimise cu hârtii mincinoase din Italia, nu erau menite pentru Polonia, ci pentru Ungurii lui Horthy! Acelea vagoane cu arme nici nu aveau să mai iasă niciodată din Ungaria, iar îndreptarea spre Polonia n'a fost decât un vicieșug, cu ajutorul căruia ungurii se înarmează din greu pe subt ascuns. Ei adună la mitraliere din greu

Că-i păcat să steie goală,
Când lipsă-i de sămănuș.
— Unul spune să le vândă
Altul coala mai sfătos,
Zice: le dăm în arândă,
Să avem ceva folos.
Când Ruși le spune verde:
Cum vindeți ce nu avem?
Când vorba fu, că pe-ahastea
Peste-un an le cumpărăm.

— Dabule trăsnițear sfântul.
Dar tu de ahcia'mi ești,
Vrei să ai mașini și moară,
Pe noi să ne păgubești?...

Și nici una nici două,
La Cula o scuridtură,
Și pân bagă toți de seamă,
„Zup” la Ruși peste gură
— Ca mușcați de șerpi țiganii
Sar cu toți dauna'ntraltul
Și alergau gândea-ai că-i poartă
Nu alta fără necuratul,
Aud și Românii larmă,
Vin cu toți ca să-i împace,
Și care cum prinde una,
Suspina și ure pace,
Ș'ntrun sfert de ceas vecine,
A fost pace'n țigănimie.

— Asta-i bună zice Dada

Ne băturăm ca nebunii,
Ba ne mai oșisară bine,
Făr de plată și Românii
Dar haideți cu mic cu mare,
Să ne punem să jurăm,
Că pân vom trăi pe lume,
Grâu noi nu mai sămăndm.
Și de-atuncia toți țiganii,
Cu jurământ s'au legat
Și pân' astăzi nici o bouă,
De grâu n'au mai sămănat.

Peșelca

Iuliu Domșa
învățător.

Trei pustnici

Sfântul Antonie eremitul.

(Continuare).

Eremitii dela Pisper țineau mult la el și-l rugau să-i cerceteze. El ascultându-le cererea s'a pus la drum și lipsindu-le apa, el cu rugăciunea le-a deschis izvor în pustietate, ca să nu piară de sete. Ajungând la Pisper, fu primit cu bucurie din partea eremitelor, dar și el s'a bucurat că totul a aflat în ordine. Acolo și-a găsit și sora, în șirul călugărițelor, îmbătrânită, dar dând sfaturi și învățături celorlalte călugărițe, de ceace Antonie foarte s'a bucurat. Tuturor le-a dat indemnuri bune, cu deosebire străduind de ei să urmeze viețile sfinților și să se ferească de păcate.

Vesel s'a întors la singurătatea lui, dar înzădar cerca să trăească retras. Numele lui era cunoscut în toate părțile Răsăritul și a ajutat mult în combaterea Arianismului.

S. Atanasie însemnează, că s. Antonie a simțit în singurătatea sa clipa când a murit eremitul Ammon în Nitria. Peste treizeci de zile sosi veste dela eremiții din Nitria că fratele lor Ammon a răposat în Domnul. Timpul arătat se potrivea întocmai cu timpul ce-l știa Antonie.

Guvernatorul (cărmitorul) Archelaos din Laodiceea merse odată la S. Antonie să facă rugăciuni pentru fiică-sa Policrația, care suferia greu de dureri lăuntrice. Antonie făcu rugăciunile. Archelaos și-a însemnat ziua și ceasul, când s'a rugat Antonie. Intorcându-se acasă găsi pe Policrația deplin sănătoasă și voioasă. Ziua și ceasul însănătoșerii se lovia cu ziua și ceasul ce-și însemnase Archelaos la Antonie.

S. Antonie a profetis și tulburarea, ce avea să urmeze pentru biserică din cauza lui Arie.

În cei din urmă 12 ani ai vieții sale, Antonie avea pe lângă sine pe eremiții Macarie și Amateu. Aceștia au povestit și călătoria, ce S. Antonie a făcut-o la S. Pavel și despre care am amintit la viața acestui sfânt.

Când împlinia vârsta de 105 ani, S. Antonie și-a închis ochii trupești pentru vecie, senin și cu blândeță, în anul 356. Dinții i-au rămas întregi, vederea și auzul nu i-s'au slăbit până la moarte.

și vreau să-și câștige atâtea, încât fiecare soldat ungur să aibă o mitralieră!

După gazetele ceho-slovace au început să țipe și gazetele sârbești. Ba nici ale noastre românești nu puteau să steie cu mâinile în sân. Și astfel lucrurile au ajuns până acolo, încât țările din Mica Antantă (Cehoslovacia, România și Jugoslavia) să facă împreună o întrebare la Budapesta, că ce au de gând Ungurii cu mitralierele pe cari le adună în felul celor dela Sanct Gothard?

Lăzile cu pricina au făcut mare sfară și la Paris, ba și în Germania. Din toate părțile au curs probozeli asupra Ungurilor, că au gânduri rele și vreau să turbure pacea Europei. Ba și Liga Națiunilor a făgăduit că va lua în cercetare afacerea cu mitralierele.

Ce răspund Ungurii?

Ungurii au tăcut chitic și au cam băgat-o pe mână. Iar când au văzut, că buba se umflă prea tare, au declarat că lăzile cu mitraliere vor fi desfăcute toate și armele vor fi stricate și vândute la licitație, ca fier vechiu.

Treaba însă nu rămâne într'atăta

Cu stricarea și vinderea mitralierelor de contrabandă, se pare totuși că Ungurii nu vor scăpa de belea. Pe la începutul săptămânii când scriam noi acestea șire, Polonia întrebată de ministerul nostru de externe, dacă armele erau pentru ea sau ba, a răspuns hotărât și pe șleau, *că armele dela Sanct Gothard nu erau ale ei!*

Deci e acum neîndoios, că Ungurii primiau arme din Italia pe sub mână.

D. Duca, ministru suplinitor la externe, a și avut un sfat cu d. Ciolac Antici ministrul Serbiei la București, în care au luat o înțelegere cu privire la înarmările neîngăduite ale Ungurilor. Iar în aceeași zi s'a desbătut afacerea și în-

tr'un sfat al miniștrilor, în frunte cu d. Vintilă Brătianu.

El vorba, că țările din Mica Antantă, vor face împreună o arătarea la Liga Națiunilor, împotriva celor ce se înar-

Ce mai e nou în politică?

Din săptămâna trecută încoace, stările politice din țara noastră nu s'au schimbat. Guvernul liberal se trudește în tot chipul să se țină la putere, iar opoziția face pregătiri să înceapă lupta de răsturnare. Aceasta luptă va sta mai cu seamă din adunări, pe cari partidul d-lor Maniu și Mihalache vestește că le va începe în curând, în toată țara. În aceste adunări vorbitorii vor arăta stările grele din țară și vor cere ca liberalii să plece dela cârmă, fiindcă s'au dovedit că nu pot, ori nu se pricep să curme greutățile.

Asemenea adunări a și început să țină d. Mihalache. Și au început și ior-

mează pe sub ascuns. Și se va vedea dacă judecătorii dela Geneva vor afla o cale potrivită, ca Ungurii lui Horthy să capete peste ghiare, pentru că nu țin contractele de pace.

ghishti, cari încă cer plecarea liberalilor. Mai e vorba, ca să se țină pe la sfârșitul lui Februarie și adunarea dela Alba-Iulia, care fusese oprită în toamnă.

În schimb d. Brătianu își dă toate silințele să capete bani din străinătate, nădăjduind că dacă vor fi bani destui în țară și lipsurile acoperite, guvernul său va putea să rămână.

Incolo, vestile poveștile cari se fac zi de zi, ba cu dimisia guvernului, ba cu guvern Titulescu, ba cu împăcarea dintre dd. Vintilă și Maniu, sunt combinații și planuri, cari de obicei, a doua sau a treia zi se desmint.

Trei ciobani în luptă cu lupii.

Cu iarna asta năpraznică s'au sporit lupii. Ies din ascunzișurile lor de prin păduri și o iau cete de cete dealungul drumurilor. Atacă satele și se bagă fără frică în grajdurile oamenilor. Spintecă vita din grajd și fac pagube mari în oi și capre. Chinuți de foamea ce-i roade pe gerul acesta cumplit, nu se dau în dărât orice ai face, până ce nu-i lovești să cadă de pe picioare.

În părțile Bihorului, unde sunt pădurile celea mai bătrâne din țară, lupii fac mari stricăciuni și primejduese sate și drumeti.

Trei ciobani se întorc dela târg.

Trei ciobani din Bihor au plecat în ajunul anului nou la târg.

Știind bine că vor avea de-a trece prin

păduri, și-au luat la subsoară câte un topor. Cine știe ce-ți iasă în cale și tu cu mâna goală!

La târg au stat mai mult, să cumpere celea de trebuință pe seama cășii. Când s'o ieie cătră casă, sfinția soarele. Și-apoi nici ziua nu-i lungă ca în luna lui Cuptor. Când au pornit chiar la drum, era seară cum se cade.

Merg încet-încet povestind. Când ajung la pădure iată doi lupi, cu ochii ca lămpășurile. Se opresc ciobanii noștri și se uită drept la ei. Au mai dat față destuleori cu dihăni, pe la stână, dar când amuțau câinii, dihăniile o luau la fugă. Dihăniile astea însă nu știu frică. Se apropie de ciobani și urlă sălbatic.

Oamenii noștri cuprinși de frică se reped la un copac și se urcă în el. Gândiau că e o haită întreagă de lupi și atunci ce să facă numai trei inși cu atâta putere de lup?

Nu numai în viață i-a preamărit Dumnezeu pe Antonie, ci și după moarte. Prin moaștele lui s'au făcut atâtea vindecări minunate, mai ales în Franța, încât amintirea s-lui Antonie s'a înnoit cu deosebire în țara aceasta (Lotaringia, pe la anul 1089).

Din viața s-lui Antonie se mai povestește că în zilele, când acesta era în Alexandria, pentru combaterea lui Arie, a cercetat și pe Didimus, care orbise când era de 5 ani. Din auzite și prin eugetări învățase însă atât de mult încât știa de rost toată Biblia. Timp de 60 ani fu învățător. Deslega greutățile ce se iveau în explicarea Sfintei Scripturi. S. Antonie salutând pe Didim îl întrebă:

— Didime, pare-ți rău că nu vezi lumea?

— Cum să nu-mi pară? — răspuse Didim.

— Nu-ți pară! — adăose S. Antonie. Vedere au și țintarii, muștele, furnicile. Mai de grabă te bucură că ai o vedere, ca apostolii cei sfinți. Mai de preț e vederea sufletească decât vederea trupească!

Moaștele S-lui Antonie s'au găsit pe timpul împăratului Iustinian I, și s'au transportat la Alexandria. De aici s'au dus mai târziu la Constantinopol iar de aici în Franța.

Toată viața s'a apărut cu semnul sfintei cruci împotriva amăgirilor diavolului. Crucea și credința le recomanda și învățăceilor săi. Pe hainele lui de multe ori se vedea semnul crucii în formă de T. În Egipt așa se desemna crucea. Se numește crucea egipteană sau alui Antonie.

De încheiere, iată o mică rugăciune:

† Mijlocirea s-lui Antonie eremitul să ne recomande ție, Doamne, că cele ce nu le putem câștiga prin vrednicile noastre, să ni-se dăruiască prin mijlocirea lui. — Amin!

Amintirea acestui sfânt o pune calendarul pe ziua de 17 Ianuarie.

IV. S. Simion stâlpcul.

S'a născut în Sisan (între Siria și Cilicia) pe la anul 392.

În copilărie era păstoraș de oi. Când era de 13 ani, s'a nimerit într'o zi, că a nins mult și nu a putut eși cu oile la pășune. A mers la biserică și acolo auzind cele opt fericiri și-a propus să afle rostul lor. Și nu s'a lăsat până nu i-le-a lămurit un bătrân pricepător. Tot acel bătrân i-a spus, între altele, că răbdarea de foame, de sete, de lipsuri; suferințele, umilinta, inima curată, lăpădarea de sine și altele asemenea, ne duc la fericire. De aceea, să-și aleagă și el, de tinăr, viața retrasă, viața de eremit. Simion luă la inimă cuvintele bătrânului. Se grăbi în biserică și cu rugăciuni fierbinți a cerut dela Dumnezeu să-i lumineze calea ce are să o urmeze. Rugându-se așa în biserică, îi veni un somn ușor. Se văzu, în vis, că sapă o temelie pentru ceva casă. Cineva de lângă el îl îndemna să sape afund și mai afund. El a tot săpat. Dela o vreme, străinul i-a spus că e destul, adăugând că „pe temelia asta poți zidi o casă cât de mare!” — Atunci Simion s'a trezit și a în-

teles. S'a dus într'o mănăstire din apropiere unde a petrecut doi ani. De aici a trecut într'o altă mănăstire, unde rânduiala era mai aspră. De aici a fost dat afară, nu peste mult, fiindcă trăia mult mai aspru decât toți și strica rânduiala fraților din mănăstire. Pe când ceilalți în toată ziua, sau a doua zi, mâncau regulat. Simion nu mânca decât Dumineca. Porția de mâncare de peste săptămână o împărția la săraci. Pentru a-și înfrâna poftele trupului, se încingea pe trupul gol cu frânghii aspre, încât îi creștea carnea printre ele și se îmbolnăvi de moarte. Fu deslegat cu puterea de răutatea asta. După ce fu scos din mănăstire, s'a băgat într'o fântână uscată și acolo a stat o săptămână, până ce iarăși l-au scos afară călugării din mănăstire cari au dat peste el și l-au dus îndărapt în mănăstire. — Peste trei ani a părăsit el, de bună voie, așezământul acesta, și la muntele Telanessum și-a inciocălat el singur o chiliuță cu patru pereți, din piatră, dar fără nici un acoperiș. Și aici și-a urmat rugăciunile și ajunurile.

G. TODICĂ

Furtună mare la Londra. Vineri în săptămâna trecută s'a deslănțuit asupra capitalei engleze o furtună grozavă. Vântul a prăbușit case și stâlpi de telegraf, omorând și rănind o mulțime de oameni. Pe mările apropiate, vapoarele au suferit mari stricăciuni.

Lupta cu topoarele.

Cât ce se urcă ciobanii în copac, lupii se reped cu o furie nebună după ei. Noroc pe bieții drumari că lupul nu se poate urca în copac. Văzându-se păcăliți lupii, încep a scormoni zăpada și pământul și aruncă valuri-valuri de nea în sus, spre ciobani.

Oamenii noștri ședeau în copac și se uitau cum se sbat lupii în neputința lor.

Dela o vreme însă s'au săturat de șederea în copac. I-a cuprins și frugul. — „Măi, — zice unul — noi putem ședeți aci până dimineața, că știți, nu se duc. Dacă mai stăm pe lemn înghețăm toți trei. Hai să dăm pe ei cu topoarele. Alții văd că nu mai vin“. Așa au și făcut. S'au repezit la lupi cu topoarele și s'a încins o luptă între oameni și lupi, ca pe frontul rusesc.

Lupul cu toporul în spinare.

În vâlmășala asta un cioban mai vânjos se repede la un colțat și îi implântă toporul în spinare. Colțatul urlă cu turbare și o iea la fugă cu toporul implântat între șele. Celalalt văzând pățania ortacului său, o tulsește și el în frunzișul uscat al pădurei.

Ciobanii noștri mulțumiți de sfârșitul luptei neașteptate își urmează calea mai departe. La câțiva pași găsesse toporul plin de sânge. A căzut de pe spinarea lăgului, dar sălbătăciunea s'a dus deșejată.

Bine ar fi dacă li-s'ar da voie la drumari să poarte armă, căci s'au întâmplat cazuri de lupii au mâncat călători cu cai cu tot, de a rămas numai căruța goală în marginea drumului.

Casă risipită, copii orfani...

O mamă fără suflet își părăsește casa și fuge în lume, iar în urma ei rămâne jale și pustiu...!

Nu se poate închipui fericire mai mare în lumea asta la sărbătorile de iarnă, decât să-ți ai cuibușorul tău, căsuța ta, fie oricât de mică și de săracă, în care să te aduni cu căsenii tăi și să te bucuri de darurile științe ale praznicului dumnezeesc! Și până uscată îți pare cozonac. De-ai avea numai un brusc de mămăligă ș'o imbucătură de dedulce, dacă ești între ai tăi, la vetrița și la mescioara ta, mai mulțumit ești și mai fericit decât toți împărații de pe lume.

Și dacă mai ești și tată, ori mamă, să vezi cum se bucură copilașii tăi, de vraja științelor colinzi, cari răsună la fereasta casei tale, fericirea nu-i dascăl pe lume s'o poată serie...!

Cum a fost și cum nu mai este...

Așa a fost vre-o șase ani de zile și la casa lui Bora Ioan din comuna Doh, județul Sălajului. Fericit a fost și fratele nostru Bora Ioan la toate sărbătorile Crăciunului de șase ierni incoace. Își avea căsuța lui, făcută cu trudă și cu osteneală, dar mai scumpă și mai dragă decât palatele celea mari dela oraș. Avea familie, soție și copii, cari așteptau cu cea mai duiosă nerăbdare Sfântul ajun, să audă „ingerii cântând și Magii cu steaua călătorind“.

Veniau colindători și colindau și la casa lui Bora Ioan. Ei căpătau colăcei și copilașii din casă, un băiat și o fetiță, se bucurau la vatra caldă, alături de varza care forfotea cu miros de piper și de cuișoare...

Ce bine era atunci. Și cât de fericit era Bora Ioan cu toată casa lui!

La casa lui Bora Ioan n'au mai venit colindători

Dar la crăciunul de acum n'au mai ră-

sunat colinzi, nici n'a mai forfotit varza cu miros de piper și de cuișoare, la casa lui Bora Ioan. Săracu' Bora Ioan. Și săracă familia lui...

Când au venit colindătorii n'au găsit casă unde să vestească Nașterea Pruncului Sfânt și n'au găsit copilași cari să se bucure.

Nu mai era nici casa, nici copilași, nici familie...!

Credeți că au murit de vre-o năpraznă, de vre-un foc sau de vre-o boală fulgerătoare? Nu.

Mai rău decât toate acestea! Mult mai rău, mai jalnic și mai sfâșietor...

O poveste jalnică

Nici nu-i poveste, ci adevărul curat și adevărat. Înainte de postul Crăciunului, Bora Ioan din Doh s'a dus la moara de olei din Șarmășag, să se câștige de hrană de post pentru sfântul timp al așteptării, căci cade-se creștinilor a posti în zilele legate. Și până când a zăbovit el pe lângă teascurile de olei, în casa lui s'a întâmplat o mare păgânătate și ticăloșie. A tunat satana în chipul unui prașcălău cu ochi cețai și cu vorba dulce, plină de ispită necurată. Și Maria, soția lui Bora Ioan, ca o femeie ușoratică ce era, a căzut prinsă în mrejele celăului și părăsindu-și casa aplecat în lume...!

Când s'a întors Bora Ioan dela Șarmășag a găsit pe pruncușul său cel mai mare singur, plângând în uliță, casa încuiată și soția fugită cu necredință. Copila de 3 ani a dus-o cu sine, și a mai dus vre-o 6000 de lei, bani strânși pe un fund de ladă și hainele de pat, ce putuse să adune cu graba.

Săracu' Bora Ioan! Nu-i venea să creadă ochilor, dacă n'ar fi fost alături copilul de 5 anișori, care să plângă flămând și sugher, în poarta dela uliță.

Alerg-a bietul bărbat pe la jandarmi și pe la mai marii comunei, să bată telegramele și telefoanele în toate părțile, să prindă cine-o găsi o nevastă fugită și un fecior netrebnic și păcătos, care a înșelat o femeie și a stricat o casnicie.

Înzadar. Fugarii au pierit în lume, pe cărări necunoscute. Nici de nume nu li-s'a mai auzit.

Și a rămas Bora Ioan c'un pruncuș orfan și c'o casă pustie...

De jale și de durere...

Casa lui Bora Ioan era casă nouă, clădită de el pe un loc de grădină al nevastii. Și cum ruseie ei au cerut locul, bietul om de durere și de desnădejde s'a văzut silit să prindă toporul în mână și să-și dărâme și casa. Zile dearândul au pocnit grinzile și au căzut pereții. În scurtă vreme n'a mai rămas lemn pe lemn, piatră pe piatră.

Casa lui Bora Ioan s'a pusit de tot. Lemnele și pietrele dintr'ansa le-a vândut și el a rămas rătăcitor prin sat, c'un copilaș de 5 ani, de mână...!

Doină tristă...

Și până când bietul Bora Ioan își blastăma soarta în comuna Doh, județul Sălajului, o femeie fugară rătăcește în lume, pe cărări neguroase, apăsată de blăstămul unui cântec trist și sfâșietor ca acesta:

*Bun rămas, căsuță dragă,
Ulicioară bun rămas,
Dumnezeu Vă aibă 'n știre;
Fiu și soț al meu Vă las!*

*Rătăcind pe căi streine
Multe-amaruri am să trag;
Unde 'n lume să mai aflu
Cuibușor așa de drag?*

*Alle case, alte sate,
Intâlni-voi tot mereu,
Numai tu vei fi departe
Scump și drag sătușul meu...!*

*Târguri, case mai frumoase,
Mi-or surida înzadar,
Tot la tine, casă mică
Mă va 'ntoarce doru' iar...!*

Nu uitați să vă reînouiți abonamentul la gazeta pe anul 1928, cum arată prețurile din fruntea foii.

Mulțumită. Poporul credincios gr. cat din Orosfaia jud. Mureș, ajungând, cu ajutorul lui Dumazeu, să prăsnuiască sfintele sărbători ale Crăciunului în o frumoasă și nouă biserică, mulțumește tuturor acelor buni creștini cari când s'a colectat cu pantahuza, au dat un ban și pentru biserică din Orosfaia, colectându-se astfel peste 34 000 Lei. Comitetul parohial Ioan Brânseu, preot.

Boboteaza la București. Sărbătoarea Sfântului Botez s'a prăznuit la București și în acest an după datinele din bătrâni, fiind de față la slujbe toți miniștri, generalii și înalții funcționari ai statului, în frunte cu Regentii, Alteța Sa Prințul Nicolae și Patriarhul Cristea. În jurul bisericii Zlatari, unde s'au făcut slujbele, erau înșirate trupele de paradă cu drapel, Procesiunea a ieșit ca de obicei la apa Dâmboviții. Îndeplinindu-se sfințirea apei, Principele Nicolae a aruncat crucea în râu, pe care a scos-o, ca și în anii de mai înainte, tot bătrânul Gheorghe Lungu. În clipa când s'a făcut aruncarea crucii, muzicele militare au prins a cânta „Rugăciunea“, iar tunurile a bubui, dând 101 de impușcături.

Bătrânul Gheorghe Lungu, pentru bravura lui de-a pescui și de-a scoate crucea din apa rece, a căpătat o cinste frumoasă.

Unsprezece fete mâncate de lupi.

În ajunul Crăciunului, niște fete din Cehoslovacia, peaproape de granița noastră, au plecat deacasă din satul lor, să meargă la oraș după cumpărături și nu s'au mai întors. Părinții au crezut că s'au adăpostit undeva de ger și vor veni a doua zi. Dar n'au venit nici atunci. Întrebând după ele la oraș, nu erau nici acolo. S'au pornit cercetări și s'a constatat în chip neîndoios, că toate fetele acelea, în număr de 11, au fost sfâșiate și mâncate de lupi în calea spre casă.

Femei mușcate de o pisică turbată.

O biată femeie văduvă din Sighișoara locuia numai cu fata ei și cu o pisică mare, frumoasă. Mai zilele trecute au băgat de seamă că scumpa lor pisică nu mai e blândă și lingărează precum o știau, ci zburlită și mâniașă. Au căutat s'o împace cu buna, dar pisica a sărit la ele și le-a mușcat pe amândouă. Și nu s'a arătat mai blândă nici a doua zi. Atunci s'au hotărât s'o pustiască. Au făcut ce-au făcut și i-au tăiat capul. Apoi au uitat și pisica și mușcăturile. Iată însă, că spre Bobotează, celea două femei au început să se simtă rău și mai cu deosebire bătrâna. Plângându-se la doctori,

aceștia le-au trimis numai decât la spitalul „Antirabic“ din Cluj, unde se lecuiește turbarea, căci pisica fusese turbată. Starea văduvei este foarte rea, fata însă poate să scape. — Trista întâmplare este o învățătură, pentru toți cei prea iubitori de mațe..!

Unde poate duce jocul de cărți. Acum în sărbători, într-o cărciumă din Timișoara s'au așezat la joc de cărți un mecanic și mai mulți muncitori. Au bătut ei o vreme „ferbălu“ în liniște, dar mai târziu, amestindu-se și de băutura, s'au luat la ceartă. În toiul sfiezii, un lucrător cu numele Covaci a scos un cuțit și l-a implantat în pieptul mecanicului Varga. Acesta din urmă a și căzut îndată la pământ, într'un lac de sânge. Sosind poliția la fața locului, jucătorii au fost duși la închisoare, iar Varga, trăgând de moarte, la spital.

Schimbare în cercul preoților. Mitropolia dela Blaj arată în fiecare jumătate de an schimbările cari s'au făcut între preoți. Astfel în jumătatea a doua a anului trecut au fost numiți în alte parohii ori înaintați 29 de preoți, pensionați au fost 3, stințiți 26 și au murit 5. Așadară preoții Arhidiecezei s'au înmulțit anul acesta cu 18 preoți.

Cu ce se ocupă un rege fără țară. Ferdinand, fostul rege al Bulgarilor, a plecat de curând în Brazilia, unde va căuta să studieze și să cunoască animalele și plantele cari cresc în pădurile celea mari. Învățații știu, că Ferdinand și în vremea când era rege, avea multă dragoste pentru animale și gănganii, ținând o grădină mare, unde prășia tot felul de dobitoace și plante. Și bagseamă încă de atunci și-a câștigat convingerea, că, foarte adeseori, dobitoacele sunt mai de treabă decât oamenii. Acum a plecat acolo, unde abună seamă nu va mai fi detronat, cel mult mâncat..!

A amuțit de supărare. O țărăncă de lângă Miskolc, ducându-se într-o dimineață înainte de sărbători, să-și indoape găștele puse la îngrășat, a văzut cu uimire, că cineva i-le furase pe toate șase. Biata femeie s'a supărat atât de rău încât i-a stat graiul și de-atunci a rămas mută. Doftorii la cari a fost arătată, nu i-au putut ajuta nimic.

O slujnică ticăloasă. O servitoare cu numele Maria Băețică din Turnu Măgurele, care slujia la D-na Mateescu, folosindu-se de timpul când stăpâna-sa nu era acasă, s'a dat la cotrobăit prin lăzi și prin puicuri. Afând mai multe scumpeturi și bani, s'a socotit să se facă nevăzută cu scumpeturi și cu bani cu tot. Înainte de-a pleca însă, a dat foc la casă și apoi a plecat, crezând că în felul acesta fapta ei ticăloasă va rămânea nedescoperită. Dar vecinii au știut focul în curând și poliția a pornit cercetări, căutând cauza focului. Cea dintâi care trebuia să știe ceva despre foc, era firește servitoarea. Dar cum Maria nu era nicăiri, au căutat-o în satul ei. Luată de scurt, ea a mărturisit și furtul și focul. De sine se înțelege, că netrebnica de slujnică a fost turnată la închisoare, unde urlă acum și se trage de păr pentru fapta ei ușoratică.

Un tren care nu mai sosește. În Rusia e vâlvă mare pentru un tren care a plecat întreg și sănătos din Sevastopol, în ziua de 19 Decembrie, având să sosească la Moscova în ziua de 24, dar care nici până astăzi n'a mai sosit la ținta sa..! Făcutu-s'au întrebări telefonice și telegrafice la toate gările și cantoanele de pe linie, dar despre acest tren nici o veste. Parcă l-a înghițit pământul, nu alta. De răsturnat nu s'a răsturnat, că i-ar fi rămas măcar sfărâmurile, nici de ciocnit nu s'a ciocnit cu alt tren, că ar fi rămas morți sau răniți. Ce s'a putut alege de acest tren, care a plecat și nu

mai sosește? Taină nedezlegată încă. Se bănuiește totuși, că a fost furat întreg, cu vagoane cu tot. Adică a fost demontat sau desfăcut din șuruburile lui, bucățică cu bucățică, și vândut ca fier vechiu, lemn și aramă. De-o fi așa, apoi o hoție mai mare decât asta încă nu s'a mai făcut până acum nici în țara Zuluciferilor!

Staturi dela Camera de Agricultură din Târgu-Mureș. Camera de Agricultură din Târgu-Mureș care ține sub grijă treburile plugărești din județele Mureș și Târnava mică, a înființat cu ziua de 1 Ianuarie 1928, o cancelarie pentru plugari și negustori, unde se dau în cinste sfaturi și informațiuni tinătoare de bransa plugăriei și a negustoriei. Prin urmare, toți cari vreau, să știe cum umblă târgurile cum se vând negoațele, sau cei cari vreau să-și vândă bucatele cu preț bun, ori au lipsă de muncitori, sau muncitorii cari caută de lucru, să ceară informațiuni și lămuriri dela numita Cancelarie, unde vor fi slujiți cinstit și fără nici o plată. Întrebările se pot face și cu graiul și în scris, pe adresa: Camera de Agricultură, biroul de informațiuni tehnice și comerciale, Târgu-Mureș.

Capul plin duce la moarte. Săteanul Constantin Enache din comuna Gheraseni de lângă Buzău, s'a dus la oraș cu căruța cu cai să vândă porumb (cucuruz). Pornind spre casă, s'a oprit la o cărciumă, să bea un pic de adălmăș. Din pic s'a făcut litră, din litră chilogram și din chilogram cap plin..! Călit bine, s'a urcat în căruța cum a putut și a plecat spre casă. Seara însă caii s'au oprit singuri cu căruța, la poartă și stăpânul nicăiri. Plecați în căutarea lui, vecinii și căsenii l-au aflat mort la marginea drumului. Cum era beat, a căzut din căruța și acolo a rămas.

Copil sfâșiat de lupi. În marginea satului Varnița din părțile Buzăului, s'a ivit într'una din zilele trecute o haia de lupi. Un copilăndru cu numele Gheorghe Conțu s'a prilejit chiar atunci pe aproape și spurcăciunile fiămânde au năvălit asupra lui și într'o clipă tot l-au hălăcit. Erau oameni cari au văzut toată întâmplarea asta dar, înafară de strigăte, n'au putut face nimic, căci lupii erau mulți. S'a răscolit însă tot satul și locuitorii au sărit cu furci de fier, cu sape și cu coase. S'au găsit și nește pușcasi cari au omorât vre-o trei lupi, iar ceialalți au fugit la păduri. Din copilul sfâșiat n'au mai putut aduna bietii părinți decât opincuțele, căciula și nește bucăți de suman.

Un taur infurcat bagă în spaimă Brăila. Un țaran cu numele Brădiucă, trecea mai dăunăzi pe ulițele orașului Brăila, c'un taur de funie. De ce s'o speriat boala de taur de ce nu, destul că a început să sforăie ca turbat și se trăgea să scape din mâinile omului. Țăranul căuta să-l potolească, dar nu putea. Șatunci a prins a îl ciomăgi. Atâta i-a trebuit taurului. S'a repezit la stăpânul său și i-a implantat coarnele în foale. Omul s'a prăbușit la pământ într'o băltoacă de sânge. Scăpat din ștreang, boala o luă la goană prin oraș, boncăluind și toropind totul în calea lui. Fugeau orașenii ca de ducă-se pe pustii. În calea taurului răsări la un cot de cale o căruță. S'a repezit la ea și cât ai bate în palme o prăvăli de-a berbeleacu, îngropând sub ea pe târgoveți. Apoi imprilostitul o luă spre grădina orașului, unde un jandarm îl ochi cu pușca și-l răsturnă la pământ după cinci împușcături.

Douăzeci și cinci de copii. O săcuiancă din comuna Ghelintza a dat naștere de curând unui copil întreg și sănătos, care este al 25-lea la răvaș. Atât mama cât și tatăl copilului sunt bucuroși că au bătut patrarul de sută și zic: Numai sănătate să-i deie Cel de sus, că o trăi și el printre ceialalți. O gură la blid mai mult, nu se cunoaște!

Sfințire de biserică pe Câmpie

Unde calea ferată Târgu-Mureș—Teaca începe a urca dealul Comiodului, stă pitită între dealuri Orosfaia, sau Orosia de pe vremuri, din vremea popii Vasile ce păstoria prin anii 1680 această comună.

Faptul sfințirii unei biserici azi nu mai e așa de rar și așa de însemnat, însă imboldul sufletului meu nu mă lasă să tac, pentru a lăsa moarte faptele frumoase a unui popor vrednic de laudă, ca poporul din Orosfaia.

Ce am constatat cu ocazia binecuvântării bisericii din Orosfaia?

Am constatat aci lucrul solid făcut de antreprenorul Iuliu Kormávy din Târgu-Mureș, decorarea cu gust a zugravului Ovári din Teaca, și trănicia tâmplăriei făcută de măiestrul Șutea din Reghin. Nu pot trece cu vederea frumosul iconostas *sugrăvit de preotul din loc Păr. Ioan Brânzeu* fost profesor al Liceului d fete din Blaj.

Totalul lucrărilor a costat 600,000 Lei din cari 500,000 bani adunați dela blânzii noștri credincioși, plătind fiecare după jugăr aproape 400 lei în curs de 2 ani, chiar și după coaste sterpe și răzoare unde nici caprele nu au ce păste. Acesta este lucrul pentru care scriu acestea șire, ca să se știe, că poporul nostru e credincios și iubitor de celea sfinte, și știe să-și tragă chiar și dela gură, când e vorba de iubirea lui Dumnezeu; 100,000 lei au fost din venitele parohiale și colecte.

Cei care au dat un ban pentru zidirea acestei biserici, căci s'a colectat prin multe părți începând dela Miercurea Secașului și până la Mănăstirea Nicula, ba chiar și prin București, să știe că credincioșii din Orosfaia ascultând întâia slujbă în noua lor biserică, le-au mulțumit și au rugat pe Dumnezeu să le răsplătească înmiiit.

Și au mai făcut o jertfă și sătenii din satele învecinate cari au alergat ca să împărtășească bucuria fraților lor din Orosfaia, și preoții și protopopul actual Dl P. Decei, care a venit ca să aducă în fața tronului ceresc mulțumită poporului, cerând binecuvântare de sus asupra lor.

Și dacă mai sunt doar oameni a căror nume e vrednic de a fi tipărit în gazetă, aceștia sunt fruntașii Al. Moldovan casier și cantor bisericesc și George Păcurar curator prim, cari au purtat pe umerii lor greul și truda alergărilor cu adusul materialului și cu strângerea banilor mergând și de 3 ori pe la ușile oamenilor, numai ca lucrul început odată să se termine, pe cum s'a și terminat spre mărirea lui Dumnezeu și lauda credincioșilor, fii de iobagi din Orosfaia.

Unul din cei de față.

Dare de samă

despre activitatea Reun. tem. gr. cat. din Certege

1 Ianuar 1928.

După minunata vorbire de încheierea anului, ținută în biserică de bunul nostru paroh, venim și noi bunele creștine să ne dăm samă de tot ce am lucrat în anul trecut 1927.

Îndată ce a sosit în mijlocul nostru bunul păstor, cu bucurie am început să desvoltăm o activitate frumoasă de viață spirituală, bisericască și socială.

Încă cu începerea primăverii, când natura îmbrăca podoaba strălucitoare și mult colorată, de pe atunci și noi am luat avântul frumos al rugăciunilor și deprinderilor pii și religioase. Părintele nostru observând că multe dintre membre nu știu carte, ne-a condus însuși serviciu religioase în Dumineci și Sărbători. Aceste desvoltându-se din ce în ce mai

mult și mai cu fruct, s'au îmbogățit cu adausul rugăciunilor către sf. Terezia de pruncul Isus, împărțindu-se și 100 cărțile. Prin sprijinul material dat de Anuța Busgariu I. Petru și Elena Arieșan, s'au pus în mâna membrilor și 30 rozare, ca astfel mărturisirile și împărțirile de posturi și sf. sărbători să aibă mai mult rod de sfințenie.

Reuniunea nu s'a oprit numai la rugăciune, ci s'a condus tot atât de frumos și'n datorințele către sf. Iacș al Domnului. S'au procurat cărțile pentru preot și cantor, tot pe cheltuiala bunelor creștine: Anuța Busgariu și Elena Arieșan. Sofia Chicidea lui Todor a donat un stihar frumos, iară membrele: Elena Buzgariu, Ana Haiduc, Nica Coste, Maria Popa Maria Marc, Elena Țara au făcut dăruiri în bani ca să plătească cutiuțele de aur, și cărțile bibliotecii reuniunii, acoperitoarea peste masa altariului. Membrele s'au făcut datorința și intru împodobirea și curățirea casei D-lui cu multă râvnă și bucurie.

Ca rugăciunile și sentimentul piu să fie întreg, reuniunea și-a făcut datorința și'n afară, față de săraci și familii. Încă la sărbătoarea Invierii Domnului, care mai de care se întrecuau în a dăruii lucruri de-ale mâncării pentru familiile sărace. Au făcut rugăciuni în corpore în biserică pentru înlăturarea unor patimi ce îngreunează unele familii, ca beția și sudălmite. Contra acestor patimi reuniunea va face pe viitor program separat, pentru a se lua toate măsurile.

Trecuți fiind peste începutul greu, pe viitor se va face și mai pe larg ajutorarea familiilor și copiilor săraci, punându-se pret și mai mare pe rugăciunile făcute împreună, — ca să poată toți lăuda pe Dumnezeu cum se cuvine.

În amintirea celor repausați s'au făcut prinoase cu rugăciuni. Tot din respectul acesta reuniunea a pus și va pune și'n viitor pret pe aranjarea oimiterului și împodobirea mormintelor. După acest program destul de bun și bogat, reuniunea dă laudă lui Dumnezeu și-si exprimă recunoștința conducătorilor, cerând ajutorul de sus să poată și pe viitor lucra cu rod și mai bogat, pentru oameni și suflete.

p. pres. Ana Busgariu
secretar Ioan Marc.

Cu minciuna nu ajungi departe

Păjanii alor doi „prinți“ mincinoși

Se știe, că mulți domni și bogatași din Rusia, când au văzut isprăvile bolșevicilor, au luat-o la talpă și de atunci rătăcesc prin țări străine, mai ales prin Anglia și Franța. În țările aceste li-se face primire bună. Boierii englezi și francezi, cari au bani destui de nu au ce face cu ei, fac milă cu acești oameni nenorociți. Li chiamă la ei acasă și li ospătează, așa cum se face la o casă boierească.

Lucrul acesta îl știu mulți și la mulți li-se face gust de un traiu bun, așa numai în cinste.

S'agăndit chiar și un biet de scriitorăș dintr'o țară vecină să-și încerce și el norocul. Cât ce și-a primit sămbria de pe o lună, hai cu ea la Londra. Acolo, ajungând la gară, și-a luat un automobil și a poruncit șoferului să-l ducă la hotelul cel mai frumos din Londra. Șoferul când aude de hotelul acela minunat, se închină până la pământ înaintea cancelistului. Socotea că are de lucru cu vre-un milionar din America, căci acolo trebuie să ai punga plină ca să poți intra. Pleacă îndată cu mașina și îl duce pe prietinel nostru la hotelul unde toți pereții sunt în oglinzi.

Slujbașii hotelului se închină cu nemiluita înaintea noului oaspe și li dau camera cea mai aleasă.

La portar își scrie numele și spune că e un prinț din Rusia.

Trec vre-o câteva zile așa cu închinăciuni și plecaciuni, dar banii se gată, căci domnia cea mare mănă parale multe. Când îl ardea însă lumina la deget la domnișorul nostru, iată îi vine scăparea. Un boier englez, de cea cu lanț gros de aur și cu inele multe, aude despre sosirea unui prinț rusesc, care locuiește la hotelul cel mai scump din Londra. Se duce la el și-l roagă să facă bine și să vină la dânsul acasă. Acolo va avea de toate și nu va trebui să cheltuiască nici un ban. Prințul nostru primește invitarea cu cea mai mare mulțumire.

Se mută la casa boierului și acolo duce o viață fără nici o grije.

Intr'o zi boierul îi spune o veste bună.

— După prânz — zice el — mai vine la mine un prinț din Rusia. Cred că îl cunoști și-ți va face plăcere că l poți vedea.

— Da, răspunde prințul nostru — îl cunosc prea bine. Numele ce-l spui mi este prea cunoscut.

Așa răspunse scriitorul, ca să iasă din încurcătură, dar în taină se gândia cum să scape de domnia cea mare, că la urmă se trezește că-l iși ține poliția și-l bagă la dubă. Ușile sunt păzite din toate părțile. Nu e modru de scăpare. Trebuie să se împace cu soartea. La urmă se vestește sosirea prințului.

Când intră în odaie prințul rusesc, pe cine vede? Pe un prieten de-al său, care tot ca și el a plecat la Londra să trăiască pe la curțile boierești ca un prinț. Stau cât stau la povești cu boierul și spun la minciuni de prin Rusia.

Așa ar fi stat ei amândoi pe capul boierului englez, dacă nu ar fi fost acesta mai cuminte decât ei și nu i-ar fi cunoscut, că ce fel de oameni sunt prinții lui.

Ca unde au ajuns acești doi taii fugă, cred că nu trebuie să mai spunem. Învățătura din păntania aceasta este zicala veche că, cu minciuna poți prânzi, dar nu poți cina. Nu ajungi nici până la cină cu ea, căci te prind.

Cât costă în America pomii de Crăciun

Din prilejul sărbătorilor Crăciunului, se obișnuiește mai ales la orașe să se împodobescă un „pom de Crăciun“ cu tot felul de bunătăți. Pomii cari se împodobesc sunt brazi. În toate țările se obișnuiește împodobirea pomului de Crăciun. Mai răspândit însă este acest obicei în America. Aici pe la Crăciun se întrebuintează aproape 6,000,000 brazi, cari sunt tăieți de prin pădurile din Canada, Noua Scoție, Noua Anglie, Statele Minnesota și Michigan. Cu o lună înainte de Crăciun, sute de oameni muncesc la tăierea și trimiterea brazilor prin toate orașele. Trimiterea brazilor se face cu ajutorul camioanelor. Numai în New-Jork trebuie vre-o 5000 de camioane încărcate cu brazi. Pe fiecare camion se pot încărcă 1800 de bucăți de brazi. În Chicago și Philadelphia trebuie vre-o 250 camioane de brazi, iar în Boston, Baltimore și alte orașe trebuie câte 100—200 camioane de brazi.

În sărbătorile Crăciunului din anul acesta în New-Jork s'au întrebuintat 800,000 de brazi. Pentru împodobirea pomilor cu tot felul de bunătăți s'au cheltuit peste zece milioane de dolari.

Neguțătorii cari vând brazi pentru pomii de crăciun și podobe și bunătăți cu cari se împodobesc acești pomi, fac câștiguri foarte mari. Așa că pentru ei Crăciunul este prilejul celor mai mari câștiguri pe cari le pot avea în cursul unui an.

Adunarea generală a Cooperativei din Tăuni.

În ziua de sf. Ion, 7 ort. cooperativa din Tăuni și-a ținut a patra adunare generală, în localul școlii de stat. A fost de față dl G. O. Mărcuș, din partea Centralei cooperativei iar dintre membri 76 de inși, adunarea ținându-se ca totdeauna la prima convocare.

În cuvântarea sa de deschidere Dl controlor a arătat ce înseamnă a fi „cooperator“, spunând, că precum un creștin se poate simți, cu dreptate, deasupra altor oameni, pentru că trebuie să aibă numai iubire față de orice ființă creată de Dumnezeu, tot astfel și cooperatorul se poate simți, cu drept cuvânt, deasupra altor oameni de rând, pentru că cooperația propovăduiește, că pentru a putea trăi să nu se lupte unii cu alții ci adunându-și toți puterile să lupte „unul pentru toți și toți pentru unul“.

După aceasta s'a cetit darea de samă a Consiliului de administrație asupra gestiunii anului 1927. Spicium din aceasta câteva părți, cari pot interesa pe mulți cooperatori:

„Cooperativa noastră cu toate că anul trecut a fost un an slab pentru agricultori, deci slab pentru membrii noștri, numai pe cari ne putem răzima, totuși rezultatele obținute, datorită muncii depusă cu abnegațiune de conducătorii și funcționarii cooperativei, sunt mai mari ca a oricărui alt an de gestiune, de când există cooperativa.

„Dvoastre știți bine că scopul cooperativei nu este de a avea câștiguri și beneficii mari. Câștigul nostru comun este că avem prăvălie în comună, în care găsim toate mărfurile trebuincioase nouă, pentru că să nu alergăm după fiștece nimic în orașe îndepărtate și să avem o prăvălie unde ni-se vinde pe preț ieftin și unde nu ne înșală niciodată. În această privință vă dăm un exemplu: în Valea-lungă litra de petrol e 8 lei, în Micăsasa tot atât, în Făget 9 lei, în Șorostin 10 lei, iar cooperativa noastră îl vinde cu 7 lei. Vedeți dară că ce mare câștig vă aduce cooperativa.

„După ce v'am arătat acestea vă comunicăm, că bilanțul anului 1927 s'a încheiat cu un câștig curat de 27.426 16 lei, față de 18.500 lei cât a fost în 1926.

„La prăvălie, cu secția de beuturi spirtoase și cu depozitul de cherestea am făcut în anul 1927 vânzări, adevărat am încasat bani din mărfuri, rotund 430.000 lei. Dar în anul 1926 am vândut de 440.000 lei, deci în anul 1927 am vândut cu 10.000 lei mai puțin. Aceasta înseamnă slăbirea afacerilor! Cine e cauza? Nimeni altcineva decât chiar Dvoastre membrii, pe cari cade vina fiindcă ați cumpărat mai puțin. Am înțeles să încurajăm pe membrii cumpărători, acordându-le primă de consu-

mație după cumpărările înscrise în carnete. Se va împărți deci suma de 3226 lei ca primă de consum. Indemnăm deci pe toți membrii să sprijinească cooperativa, cumpărând numai din prăvălia ei, în caz contrar nu vom merge înainte ci vom da îndărăt“.

După ce se arată că cooperativa face mai multe feluri de afaceri pentru ca unele să cumpănescă pe altele pentru ca totdeauna să iasă ceva câștig, se citește bilanțul și contul de profit și pierderi, care se aprobă, dându-se Consiliului de administrație descărcare de gestiune.

Se votează apoi bugetul de venituri și cheltuieli pe 1928 și se aleg noi membri în Consiliu în locul celor eșiți. Ca președinte a fost reales Traian Șurtea, plugar econom.

După acestea Dl Controlor Mărcuș sfătuiește pe conducători ca din fondul cultural să aboneze gazete populare pe cari să le pună la dispoziția membrilor, ca și cei săraci, cari nu au bani, să poată ceti gazete, să aibă hrană sufletească. Asemenea să mărească biblioteca cooperativei, cumpărând noi volume. Apoi le povestește istoria primei cooperative din Rochdale (Anglia) indemnând ca și coperatorii din Tăuni să urmeze pilda lor.

Oa încheiere, adunarea hotărăște prin proces verbal: „... să cuvine a mulțami Dlui Controlor Mărcuș pentru munca depusă în binele societății noastre și pentru bunele sfaturi și bunele îndrumări, pe cari nile-a dat în conducerea acestei instituții. Și eu ca președinte îi mulțumesc din inimă și doresc ca bunul Dumnezeu și Onor. Centrala să ni-l mai dea în mijlocul nostru tot cu aceeași însuflețire ca în prezent“.

Amintim că, cooperativa din Tăuni a fost înființată în 1923, astăzi dispune de un capital subscris și vărsat de Lei 122.000 și 64.000 Lei diverse fonduri. Toată conducerea cooperativei este făcută numai de țărani, plugari, cu 4—6 clase primare.

Spor la muncă, cooperatori Tăuneni!

Milaș Simion, C. Am primit 495 lei. Abonamentul plătit până la 31 Dec. 1927.

Ioan Câmpean, V. Din suma de 500 lei am trecut restanța de 1924 lei 54, pe 1925 lei 120, pe 1926 lei 150, iar 175 lei pe 1927.

Cornelia Chețan. Cu data de 31 Dec. 1926 am primit 230 lei din cari am trecut pe 1926 lei 150, pe 1927 lei 80; mai restați încă lei 100 pe 1927.

Molin Petru, cel mic. Am primit 100 lei în 20 Dec. 1926 iar 140 lei în 2 Dec. 1927. Mai restați încă 120 lei pe 1926, iar pe 1927 lei 180 lei. Total 300 lei.

Ioan Chișiu, M. Am primit 460 lei. Din 180 lei pentru Micuț Vasile am trecut 132 lei restanța pe 1926 iar 48 lei pe 1927. Mai restează 132 lei până la 31 Dec. 1927. Pentru Ivan Ioan lei 180, din cari 57 lei restanța pe 1926, lei 123 pe 1927. Restează încă 57 lei pe 1927, iar pentru Brâncovean Crăciun Lei 100 pe 1927. Restează încă lei 80. Bani de cari ne întrebați nu i-am primit.

Redactor responsabil: IULIU MAIOR.

Starea agriculturii în anul 1927.

În anul 1927 agricultura n'a mers de tot bine. *Grâul* a fost însemnat abia pe vre-o 3.000.000 hectare, iar roada dată la hectar a fost mai mică decât în anul 1926. Pentru vindere peste granițe au rămas vre-o 40.000 vagoane.

Porumbul a fost bun. Aceasta se poate mulțami numai toamnei lungi și uscate. S'a produs însă puțin.

Orzul și ovăzul încă a suferit din cauza lipsei de arături adânci de toamnă și din cauza lipsei de semință bună și aleasă.

Rapiță și *in* s'a semănat puțin. Au semănat mai mult proprietarii mari.

Câneșă au semănat și proprietarii mici. Cu deosebire s'a semănat câneșă în Transilvania.

Poamele de vară s'au produs multe. Cireșii și vișinii au suferit în unele părți din cauza grindinei. În unele locuri au fost puține prune. Mere și pere au fost multe și destul de ieftine.

Legume încă au fost multe. Și fiind toamna lungă, câștigarea legumelor s'a putut face destul de lesne.

Viile au suferit de grindină, care în multe părți a bătut rău. Mană n'a prea fost. Fiind toamna lungă, strugurii s'au copt bine, având mult zahăr.

Creșterea vitelor a mers bine. În multe părți s'au făcut expoziții de vite. Taxele de vamă pentru vitele vândute în străinătate au scăzut mult. S'au făcut în multe orașe târguri de vite pentru export.

Creșterea pasărilor și albinăritul au rămas tot în starea din alți ani.

Iar pentru creșterea *vermilor de mătăsă* s'au luat măsuri să se planteze frăgari, mai ales la sate. Prin frăgari se ajută traiul și răspândirea viermilor de mătăsă.

Cum umblă banii.

În săptămâna din urmă, banii străini s'au plătit la București în felul următor:

1 dolar american	162 lei — bani
1 franc francez	6 „ 39
1 liră engleză	798 „ 20 „
1 liră italiană	8 „ 60 „
1 coroană cehoslovacă	4 „ 81 „
1 dinar sârbesc	2 „ 90 „
1 zlot polon	18 „ 25 „
1 marcă germană	38 „ 70 „
1 pengő unguresc	28 „ 40 „
1 leva bulgărească	1 „ 20 „
1 schilling austriac	22 „ 95 „

Acestea prețuri se înțeleg la schimb mare. Bani mai puțin se schimbă totdeauna cu ceva mai puțin.

Dr. Virgil V. Baican

fost asistent la Clinica Medicală și la Clinica Neurologică din Cluj, medic arhidiecezan

și-a început consultațiunile în boale interne și nervoase

Instalație de Roentgen

BLAJ, Piața Inocențiu Micu Clain (lângă

Administrația Centrală Capitalară).

(430) 2-5

Publicațiune.

În comuna Crăciunelul de jos, este de vânzare o moară cu două pietre, cu motor Ganz de 25 H. P. și o scărmanătoare de lână cu lup cu tot.

Toate aproape nouă.

Informațiuni la

ȘTEFAN DRAGOȘIU senior

(431) 1-3

BLAJ

Ori și cine poate avea

Mașină de cusut

din cele mai bune fabricații mondiale

numai cu 500— Lei

solviere anticipativă

Cereți imediat prospecte dela firma „Sieger“ Blaj, lângă Stefan Nyergeș

(432) 1-4

DISTOL

vindecă sigur

GALBEAZA

la oi și vite mari

Feriți-vă de falsificări!

Numele „Distol“ este imprimat pe fiecare bucată originală.

Feriți-vă de imitațiuni!

De vânzare la farmacii și droguerii

Depozit pentru Ardeal: Drogueria

Francisc Gergely Ssor

(421) 2-10

CLUJ, Piața Unirii 21.

Mașini de freerat

Tractoare

Motoare Diesel

Mașini de moară

Prețuri de fabrică originale — Condițiuni de plată favorabile
Soc. An. Română pentru comerțul de Mașini Agricole.

Telefon: 151.

CLUJ, str. Reg. Maria 45.

Telegrame: Locomobil.